

HETILAP A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

Előfizetési díj : **Vidékre postán**, vagy helyben házhoz hordatva : Félévre (januártól június végeig) 4 ft. uj pénz.
Negyedévre (október – december végeig) 2 ft. uj penz.

KÉT HÖLGY SZERELME.

Irta HECKENAST-BAJZA LENKE.

(Folytatás.)

Az idő mult, s oly helyen mint Füred, lehetlen levén bárkinek minden léptét nyomát nem tudni, kevés nap mulva szájról szájra ment, miként Barcsay a szép özvegy Valentinének elfogadott udvarlója, és Vilma menyasszonyságáról hallgatott a hir, miután Barcsay egészen másként viselé magát, mint hogy öt valaki vőlegénynek tarthatná.

Modora szives, előzékeny volt a hölgyekhez, de Olga iránt hideg, s Vilmát fel sem vevő. Természete szenvedélyes levén mindenben; haragja is szenvedélytelen égett szemeiben, midőn Valentinéval beszélt, ki oly jól, oly ügyesen vivé barátságosan közönyös szerepét, miként Barcsay a legfürkészőbb vigyázat után sem láthata benne, mást, mint egy egészen közönyös ismeröst.

Ő többször megpróbálá a beszédet az elmúlt időkre vezetni. Lassan, finoman, de érthetően célzott még mindig hiven megtartott szerelmére, de Olga részvétlenül válaszolt mindenre, s hangja elfogulatlan, arcza szelid, nyugodt maradt.

A bokrétákat, miket Barcsay minden bál vagy estélyalkalomra küldött mindkét

hölgynek, Vilma mindig, Olga soha sem vitte magával. Sa füzértánczot, mely leánykorában neki annyi boldogságot okozott, és mely akkor rendesen Barcsayé volt, most soha sem tánczolá, mert Barcsayval nem ohajtotta, mást pedig fölötte kitüntetni nem akart. Félvén, miként azt daczolásnak, ingerkedésnek vehetné, s fölfedezné az elrejtett titkot.

És mi legtöbbet tett ezen viseletre, mi mind jobban és jobban kényszeríté őt Barcsaytól visszavonulni az Vilma volt, ki szive egész szerelmével függött az ifju vőlegényen, ki minél hidegebb és közönyösebb vala iránta, annál inkább földidézé szívében a szenvedélyt.

— A virágillatot csak távolban szeretem, de magamon nem — viszonzá Olga Barcsay azon kérdésére, miért nem tartja virágait egyetlenszer sem méltónak a bálba magával hozni.

— És leánykorában oly őszintén tudott örülni a virágnak, egyetlen báli alkalommal sem jelent meg virág nélkül.

— S azokat mindenkor önnek köszöném, mely jóságát mostanig oly barátságosan

megtartá irányomban, viszonzá Olga könnyedén elpirulva, szelid, jelentőség nélküli hangon igyekezvén ez újabb emlékeztetést a multra kikerülni.

— Ugy látszik, nagyságod nagyobb előnyt ad a bécsi virágoknak, mint melyeket Tihanyon a jó tisztelendő urak ápolnak és tenyésztenek. S miket ma sajátkezüleg gyűjtte egyik közülök össze, csak azon föltét alatt, hogy azt kegyed fogja hordani.

— Ön ma Tihanyban volt? kérdé önkéntelen ijedséggel Olga, visszaemlékezvén a borzasztó zivatarra és szélvészre, mely az egész napon dühöngött.

— Nem akartam annak elhozását másra bízni. S a jutalom meg is adatott nekem, mert Vilma kisasszony keblére tűzve méltányolta igyekvésemet, viszonzá oly, hidegen hogy valóban bármely színésznek dicséretére válnék, így palástolni a keblében égő szenvedélyt. S közönyösen fordult az épen oda lépő Vilmához, kinek az élvől, tánczól és fölhevüléstől a rendesnél még ezerszer szebb és ragyogóbbak voltak vonásai.

— E kecs, e ragyogó szépség el nem tévesztheti hatását, gondolá Valentiné, s ha bár ő örökre lemondott Barcsayról, halvány arczára e gondolat égő pirt hozott.

— Egy kegyedre nézve meglepő és kellemes hirt tudtam meg e perczen — szólt az oda lépő Vilma Barcsayhoz.

— Tudassa azt mielőbb kérem, mert a kellemes dolgokat Füreden létem óta majdnem elfelejtém, hogy léteznek.

— Annyira untatja önt Füred? kérdé észrevehető hidegséggel Vilma.

— A körülmények, a helyzet s minden összeesküdött ellenem, hogy ittlétem alatt üldözzenek.

— Annál kellemesb lesz tehát a hír, mit mondani akarok.

— S az?

— Társaságunk egy igen szép asszonymal szaporodik e napokban.

— Egygyel több vagy kevesebb, az idei fürdőszak büszke lehet hölgyeire.

— De néhány nap mulva ezt nem fogja senki többé mondani, mert följö a nap, melynek sugara elhomályosítanak maguk körül mindent.

— Mi férfiak nagyobb kedvelői vagyunk

a holdnak, mert a nap erős sugara ugy mondják vakít.

— De kivétel mindenben van, s kegyed e nemben kivétel Barcsay, mert szeme e napot már rég megszokta, — mondá Vilma hamis mosolylyal.

— De e nap, e nap kisasszony?

— Iglódi Károlyné.

Barcsay észrevehetően elpirult.

Vilma Valentinéra nézett, kinek arcza nyugodt volt, de halálsápadt.

— A szép Iglódiné? kérdé Barcsay idét és előnyt nyerve e tekintetváltás alatt. Mi hozza őt Füredre, hisz junius elejétől tengeri fürdőket használt? folytatá tépelődve, s majdnem megfélekedvén a jelenlevők figyelmes szemeiről.

— Van egy virág Barcsay, mely fejét mindig a nap felé fordítja. Adjuk egy itt levőnek a nap nevét, s legyen ama virág a szép Iglódiné.

Olgának egy feddő tekintete érte Vilmát e szavai után, mely Barcsay előtt nem maradt titokban, sietett azt fölhasználni.

— S e nap kegyed! mondá határozott hideg hangon, és mi valamennyien ama növények vagyunk.

— Ön készakarva nem akar engem érteni, viszonzá visszautasítólag Vilma, s egy odalépő tánczos karjain tovaröpült.

— Nagyságod — bizonyosan gyanítja mi hozott engem Füredre? kérdé Vilma távozta után Barcsay, minden szavára erős súlyt fektetve.

— Ugy hiszem kegyed Vilmát akará megismerni.

Barcsayt kellemetlenül lépé meg e nyugodt hang s biztosan kimondott szavak. Ő félig mást ohajtott Olgával sejtetni, de miután ez nem sikerült, szokott őszinte hangján mondá: És nagyságod azt bizonynyal észre vevé, hogy én Vilmát bár becsülöm, tiszteltem és szépségének teljes szivemből hódolok; de a szülőim által kitüzött házasság létrehozásáról tökéletesen lemondtam.

Az öröm vagy a neheztelés-e? de e szavak Olga arczát oly élénk lángba boríták, miként Barcsay szive nyugtalanná lett e pir látásakor.

— Kegyed igazságtalan iránta, Barcsay. Roszul itéli meg őt; Vilma a legjobb szivű és természetű lény a világon.

— De nem nekem való. — Mi régi ismerősök vagyunk — szólt Barcsay kissé elfogultan. — Nagyságod ismer engem, legalább volt idő, midőn igen jól ismeré bensőmet. Engedjen meg, egy kérdést, mely nekem igen igen nagy nyugalmat szerezne.

Valentiné habozott, félt, ki tudja mit akar Barcsay kérdezni tőle,

— Kegyed nem felel?

— Kérdését várom.

— Tehát megengedi, szólt örömmel Barcsay. Oh mondja meg, de őszintén, úgy miként érez, s úgy, miként, ha egy ember boldogsága, jövője, egészen kezeiben volna, óhajtana e, tanácsolná e, hogy Vilmát nőül vegyen?

Kis szünet állt be. Valentiné habozott, szemei ölében nyugvó kezein méléztak, szívét reszketni érzé, Barcsay égő tekintete alatt. Az ifju elragadtatva nézé a szép szelid arcot, a szenvedélytelen, de habozó vonások, visszaemlékezteték, midőn e nő félig övé volt, s ama fájdalmat érzé, mely egy vesztett boldogság után szokott szívünkben kelni.

— Oh szóljon, mondá halk, könnyörgő hangon, szóljon, hisz ugyis ezen egyetlen kérelem az, mit még az életben tehetek, s tán csupán ezen egy, melyért nem utasítottam vissza.

E szavak magához hozták Olgát, ki egy perczre csak Barcsayt látta előtte, csak az ismerős, halk édes hangot hallá, melyen egykor oly gyakran beszélt az ifju vele, s mely egy egész ifju élet álmát, reményét, boldogságát hozá emlékébe vissza.

De az ujonnan hangzó szavak fölrázák s megreszkettették, mintha vétkezett volna, és eszébe juttaták ama napok fájdalmait, melyet Barcsay okozott, föláldozván őt a világ ítéletének.

Újra fölmerült előtte ama szégyenítő gondolat, hogy Barcsay minden más szenvedélyét többre becsülte nála.

Ez nyugodttá tévé. Többé nem a szerető, a még mindig imádattal viseltető nőt érzé magában, s csupán az ifju kérelmére akart felelni, melyre ítélete szerint őszintén szívéből kelle válaszolni.

— Kegyed tanácsot kér tőlem oly dologban Barcsay, szólt nyugodtan; melyben éppen nekem legnehezebb őszintén beszél-

nem, ki Vilma barátnéja vagyok s boldogságát egész lelkemből kívánom.

— De nem vagyok-e én is barátja? Nem vagyok-e méltó arra, hogy őszintén beszéljen velem; — velem, kinek úgy szólván senkije nincs e világon, s kinek e házasság leend mindene, s a nőnek, kit magához csatol, habár nem szerelmét — de éltét, becsületét és léte nyugodtságát adja kezébe.

E szavakat oly őszinte szomorúsággal, oly lehangolt szerencsétlen modorban ejté ki, miként Olga tiszta szeméibe könnyeket érze szivárogni s szólni nem volt bátorsága, mert érzé hogy hangja reszketni fogna.

— Barcsay! szólt kis szünet után, össze szedve magát s arcához oly jól illő komolyságával, — kegyed utolsó együtt létünk óta annyira megváltozott, miként én többé önben a régi ismerősre alig találok. — Ne kérdezze miért, én azt meg fogom úgyis mondani, folytatá az ifju nyugtalan mozdulatát látva. — Én nem a hirből, nem a világ szavaiból itélek; én kegyednek saját szavait hallám e perczben, mely azt mondja, ön jól kiakarja választani a nőt, kit nejjévé teszen, mert nyugalmit, becsületét és házi életének boldogságát adja kezébe. — E hely ez idő, hol mindenki ragyog, mulat és feleli az élet komolyabb részét, nem alkalmas arra, hogy én azon észrevételről beszéljek, mely lelkemben kegyed szavainál fölmerült. De miután e térre visszatérni többé nem ohajtok, bocsásson meg, ha a helyett, hogy kérdésére felelnék, mely Vilma nőül vévése körül forog, azon egyszerü és meggyőződésem szerinti megjegyzést tegyem, hogy ne házasodjék kegyed soha. . . .

— Soha?! kiáltá bámulva Barcsay, s szemében az örömmek egy sugara villant föl.

— Soha addig, — míg szíve nem tanácsolja e lépést!!

— Szívem? — kérdé sohajjal az ifju — az többé nem enyém. Én házasodni akarok; mert meguntam ily elhagyatva élni, s mert érzem, hogy sziükségem van egy lényre, ki szeressen, ki értem éljen, ki a szó legszebb értelmében nöm legyen.

— S kit ön nem fog szeretni, s kinek mind ezen ragaszkodását hideg becsülés és tisztelettel akarja viszonzni.

— Nem viszonztatik-e az én szerelmem szintén így, nem kell-e nekem megelégednem

e két idegen érzéssel ott, hol örültem, hol oly végtelenül szereték?

— Kegyedtől függ, hogy ne elégedjék meg, viszonzá nyugodtan Olga, minden gyánút el igyekeztén magáról a szavakkal háritani, s szelid tekintetét oly őszintén nyugtatá az ifju vonásain, hogy annak fogalma sem lehetett ama félelemtől, mely a hölgy szívét belől reszketetté.

— Tölem, szavamra nem. — Mondá önkénytelen szemrehányással viszonzva Olga szelid tekintetét: — Mert ha valaki megpróbált e szerelem viszonztatásáért mindent, úgy én voltam az. — De hagyjuk e gyötrő visszaemlékezéseket, folytatá szenvedélyes nehezteléssel és büszkeséggel. Oly tárgyról és eseményről úgy hiszem egyikünk sem örömet beszél, melynél nem csak jövője lett semmivé, de a viszonzatlan szerelem által sértett hiúsága is fáj és sajog.

Olgának bár rosszul estek e szavak, de mindamellert önkénytelen gyönyörrel nézé a szoborszerű szép arcot, melyen a sértett hiúságra visszaemlékezés szenvedélyes büszkesége lángolt.

— Kegyed hát azt tanácsolja nekem, hogy míg szívem nem késztet, ne házasodjam?

— Ha boldoggá akarja tenni nejét és egyzersmind magát, úgy csak szive szerint válasszon hölgyet.

— S ha ezen eset többé nem következnek be — úgy? . . .

— Úgy halgasson szavaimra, mert nincs borzasztóbb a szerelem nélküli házasságnál, — mondá Olga sebesen, s kipirult arcczal fordult egy oda lépő ismerője felé.

Barcsay elhagyá helyét, s a termet. Szive ezerszer inkább fáj e perczen mint valaha, mert Olga utolsó szavai tudaták vele, hogy kételkedése, melynek őt földőző nem csak magát, de a nőt is szerencsétlenné tette, ki őt hosszú éven át szenvedé a szerelem boldogsága nélkül kötött frigy kénytelen tartozását.

Oda hagyá a termet, a társaságot s kábult fővel és észszel lépett szobáiba. Cél nélkül állt a nyitott ablakok egyikéhez, s a hullámzó tóra nézett, mely a teljes hold világánál tündér változatokban tündökölt.

A hold a nem szerelmes embert is

ábrándossá teszi. Sőt az egészen érzéketlen is valami nemét érzi a csodálkozásnak egy szép holdvilágos estén. Mennyivel inkább fölizgatá Barcsay heves lelkét a természet e nemes nagyszerű képe, melynek összes szépsége és csodálatosságának bámultából saját boldogtalanságára gondolt vissza.

Egy az ablakban álló támlányba veté magát. Nehéz fejét égő kezére hajtva szeméit, azon szemeket, melyek oly sok, oly igen sok női szívet meghódítának már, az égen úszó felhők változatos képein nyugtatá.

Sötét haja beárnyékozá homlokát, midőn a nehéz nyugtalan gondolatoktól feje lassankint vissza hanyatlott a támlány karjára, s ajkait szenvedélylyel szoritá össze, mert gondolatai nyugpontot nem találtak.

Csak ily életre volnék én érdemes, — kiáltá végre öklével a szék karjára ütve, csak ily kinos napok jutának nekem osztályrészüil a sorstól —? S végig futá éltének azon perceit, melyben boldog volt s melyben elégtűntek érzé magát.

Mi volt az mind összesen még ahhoz, mit most érzének, ha Olga szerelmét birnám; mi volna a mult, ha óhajtasom szerint lenne a jövő, oda adnám érte a sors minden más kegyét, mely ez életben reám várakozik, ha Olga ajkairól csak egyetlen szer hallanám szerelmének szavát. . . .

De nem fog megtörténni soha, lelke büszke, és keserűen meg van bántva, hogy szerelmét, mely oly valódi, oly tiszta volt, mint egy angyalé nem értém, — vagy nem biztam benne s nem méltányoltam. — Pedig tudta, hogy szerettem, mert habár világosan nem is, de elég érthetően elmondám érzelmeimet neki. . . .

De hát mi tartóztatja most? . . . Mért kerüli ki minden szavamat, mely még mindig forró szerelmemre czéloz, s mely oly boldoggá tehetne mindkettőnket. — O ő bizonynyal nem szeret már, s én nem tanultam szerelmet koldulni soha, — mondá büszkén — s nem is fogok! . . . Élek ezen is úgy mint éltem eddig. Küzdöttem ez asszonyért hét évig, küzdeni fogok egy egész életet. . . . Tán el felejtem őt egyszer. Az idő és szórakozás igen jó orvos, s holnap megérkezik Iglódiné, ki úgy tud szeretni, miként rajta kívül senki, s ki e forró szerelmet egészen nekem adá.

E gondolatnál elmerült, s vonásain úgy látszék, lelke megvigasztalódott. Föltűnt előtte az érdekes női arc, mely előtt minden férfi meghajlott eddig, s melynek minden mosolya, minden pillantása őt illeti. Minden sohaja ő hozzá száll. Minden szava, mely hozzá intéztetik a legszorosb érzelmek tolmácsolása, melyet valaha nő férfinak adhatott. . . .

És e kép mellett, önkénytelen más női arcot kezdé látni, mely azért volt épen oly veszélyes a másikkal szemben, mert amattól oly összehasonlíthatatlanul különbözött.

Ez arczon nem volt szenvedély. Minden vonása szentekhez sorozhatná őt. Szelid szemeiben a nyugodt érzékeny kifejezést csupán a néma ábránd váltja fel olykor s tekintetéből ki van zárva minden vágy, kacszérság. . . . Oh és az ajkak . . . gondolá Barcsay, az édes imaszerű mosolyról mely neki leány korában az angyal elnevezést adá. Mert mindenki érzé a ki látta ama kifejezésről, hogy e lény képes volna magát a sátánt megtéríteni.

E kép majdnem kétségbeejté. Nem tudott többé visszatérni a vigasztaló eszméhez, mely kis idő előtt egy iránta oly régen mélyen érző kebelre emlékezteté.

IV.

Másnap az egész társaság egybegyült a sétatéri kút körül. Mint minden bál után úgy most is az elmúlt vigalomról beszélt mindenki, különféle megjegyzések és dicséretekkel illetvén minden egyes személyt, különösen Barcsay viseletét emlegették, ki már magában is ismert és föltűnő egyén levén, különös kedvetlen és föl sem vevő modorával még fölötlöbbé tette magát.

Azok kik Iglódinévali viszonyáról valamit sejtének, nyugtalan várakozásnak vevék rossz kedvét, mert a szép hölgy jövetelét a fürdőben naponkint várták.

A más rész Vilma könnyelmű kaczer viseletét tartá az igaz oknak, mely Barcsayt mint völegényt elkedvetleníté; s tán egyedül Korányosi gyanítá a valódi kútforrást, honnét barátjának izgatott viselete, és levertt hangulata ered.

Ő megmondá a dolgok állását s következését Istvánnak előre még Pesten. Inté őt, hogy ne akarja Vilmát ott megismerni, hol csak hibái tünhetnek föl az Olga iránt elfogult ifju szemeiben. Ne találkozzék Valentinéval, mert ez asszonyt látva lemond nőülési szándokáról, ha arra tán máskor kedve jöne is.

Hasztalan volt az intés, Barcsay sokkal inkább bizott magában és Vilma csábító szépségében, mint hogy szándéklott utját abban hagyta volna; annál is inkább, mert ő bár rögtön és hirtelen szokott határozni, de határozatáról lemondani soha sem.

A dolgok állásából Korányosi rövid idő alatt észrevév, hogy Vilmához épen annyi jogot tarthat ő, vagy bárki más, mint mennyit István tarthatna. Hogy Vilma bár gazdag, és hódító, Barcsay mind ennél többet kíván, s ő a már múlt télen szerelmes ifju, naponkint gyakrabban gondolván Vilmára, azon meggyőződéshez kezdé jutni, miként összeillőbb párt náluk alig mutat-hatna föl Magyarország.

Azonban e tervvel még nem volt egészen tisztában, nem akarván addig semmit határozni, míg Iglódiné meg nem érkezik, kinek megjelenése, ugy hívé, más lendületet ad a dolgok állásának — s napfényre hozza a valót és eloszlatja ama kétségeket, melyeken eddig senki sem birt eligazodni, s ő maga is mindent csak gyanítva, be akará várni kihez csatlakozik István a három együtt levő nő közül.

Igy álltak a dolgok azon napig, melyen Iglódi Károlyné megérkezék.

Ha volt nő ki pusztá megjelenésével lármát támaszthatott, úgy Hortense volt az, — ki nem csak szép, nem csak érdekes és föltűnő, de egyszersmint az ész, a boldogság és minden nagyszerűnek mintaképe.

Az egybegyült sétálók között mint futó tűz rohant a hír, hogy Iglódiné itt van, hogy már a mult nap estején érkezett.

A társaság érteni kezdé a dolgok összefüggését e hír után; s többé nem csodálkozának, hogy Barcsay eltűnt a bálteremből.

Általános feszült várakozás uralkodott a sétálók között. Mielőbb ohajták látni az elhírhedt szépségü hölgyet, s habár a társalgás élénken folyt, senki sem mulasztá el a sétatéren álló „Új-fürdőház“ kapujára koron-

kint egy figyelmes vagy inkább kíváncsi tekintetet vetni; hol Iglódiné szállva volt.

Az idő azonban múlt. S a szép hölgy nem érkezett. De e napon Barcsay sem volt látható.

Tehát megis csak Iglódinéba szerelmes; mondák, kik már ezelőtt erősen híresztelték, hogy Valentinének udvarol. Tán csupán azon okból, hogy nem látták őt Vilma völegényeként viselni magát, azt pedig, hogy senkinek ne udvaroljon, képtelennek hitték.

E hölgynek még is igen érdekesnek kell lenni, ki hat éven át megtudta tartani oly ember szerelmét mint Barcsay, ki ledérségéről volt általánosan ismeretes. S e gondolat nem csak a nagyobb többségé volt, ha-

nem eljutott az Olga csendes elmélkedéséhez is, kinek szívében egyrészt ugyan némi érdeket kezdett gerjeszteni ama nő iránt, ki Barcsayt oly boldoggá tudta tenni, de másrészt fájdalmat okozott neki, mert a tudat, hogy az ifju már hat év óta egy más szeret, elvevé azon egyetlen boldog emléket is, mely gyakran oly nagy vigasztalást nyújtott ama hitben, hogy általa egykor szeretteték.

Szinte félt találkozni e nővel, kiről a hír már oly sokat regélt, s kiről érte, hogy bármily szép és kecseli legyen is: neki nem fog tetszeni, mert szívében tán maga sem gyánítva okát, de ellenszenvet érte iránta

(Folytatása következik.)

VALLÁS OSSÁG.

Irta JÓSIKA JÜLIA.

Nincs a világon szebb, fönségesebb és boldogítóbb érzés a vallásosságnál.

Mindnyájan érezzük, hogy van egy Isten, egy tiszta, felsőbb lény, ki fölöttünk örökös; van egy örök igazság, mely kimondja elébb utóbb ítéletét jó vagy rossz tetteinkre; van egy jövő — szép és boldogító, vagy sötét és lélekrázó — mely ki egyenlítő egykor az itt, e földön, nem egyszer oly igazságtalanul mérő mérleget.

Tanulmányozzunk minden ismert vallást, és találni fogjuk, hogy e három eszme, kisebb nagyobb mértékben, világosabban vagy zavartabban, keresztül futja ezeket, mint a vörös szál az angol hajóhad minden kötelét.

És valóban e három ige nélkül, ki volna képes ez életnek számtalan baját, sanyaruságát, fájdalmát és szerencsétlenségét, megadással s kétségbeesés nélkül eltűrni? hiszen még a legboldogabb élet is minő gazdag ezekben, s hozzávetőleg minő szegény örömeiben!

Mindegyikünk életkelyhébe keserű cseppek esnek; boldogok lehetünk ha csordultig meg nem telik azokkal, s vallásosság nélkül lehetlen volna ezt kiüríteni.

De ha vallásosságról szólunk, tisztát, valódit értünk, olyant, mely szívében honol, nem pedig külsőségekben; mely engedékenyekké, szerényekké, irgalmasakká tesz bennünket, nem pedig büszkékké, türelmetlenekké és közönyösökké mások szenvedései iránt.

Oly vallásosságot, mely örömeinkben úgy mint fájdalmainkban szíveinket éghez, közös atyánkhoz felemeli, mely fölkiált félig öntudatlanul: Hála neked, mennyei atyám, minden jóért a mit adtál! vagy: Istenem, irgalmas atyám, ott fön az égben segits, rajtam! ne rakj többet vállaimra, mint a mennyit elbirok! — nem pedig azon, ugyszólván csinált vallásosságot, mely gépileg betanult imádságokat mormog, míg szíve, kedélye hideg maradnak, s gondolatai olykor messze, igen messze vannak az égtől, melyhez szemei fordulnak, s imái szólnak.

Nem azon színeskedő vallásosságot, melynek hívei naponta az egyházba sietnek, föháskodva s könyezve vernek melleikre, fölkiáltván: mea culpa! mea maxima culpa! — s aztán, miután ugyszólván megtették tartozó kötelességöket az ég és annak uralkodója iránt, nem sokat gondolnak e földi

élet kötelességeivel, olykor pletyka, rágal-
mazás és hazugság közt töltik napjaikat,
máskor bűn és feslettség közt.

Hanem azon igazi, sziveink mélyében
honoráló vallásosságot, melynek külsőségekre
nincsen okvetlen szüksége, Istene tisztele-
tére; de mely jobbá, szerényebbé teszi
hiveit, a nélkül, hogy azért megvessék e
földnek örömeit.

Nem azon mystikus, zavaros, Mahomed
koporsójaként ég és föld, paradicsom és
pokol közt függő és habozó vallásosságot,
mely mint valami hatalmas kábitószer elbu-
titja lassankint azokat, kik vele élnek; de
a tiszta, balhiedelmektől és sophismáktól
ment, buzgó de nem tulbuzgó vallásossá-
got, melynek hű kísérői a polgáriásodás és
fölvilágosodás.

Nem azon kirekesztő nemét a vallásos-
ságnak, mely fanatizmussal párosulva, csak
tulajdon nézeteiben lát üdvet s igazságot;
hanem azon szerény, felebaráti vallásosságot,
mely máskép gondolkozókban is láthat jót
és dicsérendőt.

Igaz, csak ritkán, igen ritkán lehet azon
higgadt nemével a vallásosságnak találkozni,

mely megfelel e részben eszményképtünknek;
de amint a ritka gyémánt gyözedelmesen
ragyog minden egyéb drágakövek mellett,
mint a nap tiszta világa, királynöként sugá-
roz a halvány hold, a csillagok mérhetlen
sokasága fölött: úgy az ily nemes, boldogító
vallásosság istennöként emelkedik gyarlóbb,
földiebb, olykor bűnös testvérei mellett,
pálmakoszorúval fején, s a béke olajágával,
áldást szóró kezében.

Igyekezünk e fölséges, tiszta vallásos-
ság csiráját, melyet a gondviselés letett
sziveinkbe, ápolni, s kifejleszteni, hogy nő-
jön fel lassankint, s fejleszse ki dús leve-
leit, gyönyörű bimbóit s virágait.

Erre is, mint mindenre e földön, idő kell
és becsületes, erős akarat, ki kell tépni
irgalom nélkül a konkolyt, mely itt is ha-
marább nő a búzánál; óvni kell a gyöngé
hajtásokat forróság és jégeső ellen; el nem
kell csüggednünk, ha a bimbók lassan, igen
lassan nyílnak s a pompás lilium csak hosszú
idő múlva fejleszti hófehér leveleit!

Bátorság! eljő végre az idő hol czélunk
el van érve, hol a régóhajtott díj kezeink
közt van — hol hálás tekintettel az ég felé
fölkialthatunk #Euréka!

A V E M A R I A.

Csendes est borul el végig a határon,
Megkondul a hívők ércnyelvű harangja,
Mintha így szólana: „nyugodjatok békén!”
Olyan andalító, oly szelíd a hangja.

Megtelik az ember szive; gondolatja
Az elhagyott, s pusztá temetőbe téved.
A halottak között lehet számba venni —
Hogy mit ér az ember, és mit ér az élet.

Csak kevés ment oda maga jószántából.
Természeti ösztön, hogy szeretünk élni;
Kit az ádáz sorsnak ezer átka gyötör —
Ki csak küzd, még az sem feled el remélni.

Ki pedig szerencsés, jó sors a vezére,
Ki szenvedni látott, maga nem szenvedett;
Csoda-e ha üdvnek, s legdrágább kincsének
Tekinti e rövid, s változó életet?!

Mily okos az ember, s mégis mily oktalan!
A midőn ébren van, akkor is álmodik,
Mindennap láthatja hol van a nyugalom,
S fél, retteg a helytől, a hol megnyughatik.

Látja hogy az élet, még a boldognak is
Csak félig valóság, félig pedig álom;
Alig szemlélheti a felkelő napot,
Már a nyugvó napot látja a határon.

Azt is jól tudhatja, hogy muló éltének
Ábrándozás s álom volt a legszebb része,
Mert midőn a való egy háborgó tenger; —
Az álom egy csendes pataknak menése.

Mégis fél a sirtól, retteg a haláltól,
Istenétől hosszú életet könyörög, —
Pedig a sír ölen békében alusznak,
S a halottak álma szép, csendes, és örök.

LAUKA GUSZTÁV.

ÉLETISKOLA.

Vannak emberek, kik csupán azért olvasnak, hogy ne kelljen gondolkozniok.

Nem jó, ha a leány helyes választás nélkül, bármi ferde irányu regényt elolvas, a mely épen kezeügyébe akad. A hitvány vagy közönséges munkát nem kell olvasni, ha bár erkölcsi iránya jó volna is. A minden tekintetben jó könyvek száma csekély. Nem lehet elégszer tanácsolni, hogy a középest egyáltalán nem, a remeket azonban gyakran kell olvasni. Mert csak úgy hasznos az olvasmány, ha azt lehető legteljesebben átértjük.

Az anyák és nevelők egyik lényeges feladata örködni a leányok olvasmánya fölött. Mig a szellem bizonyos fokig nincs kimivelve, minden olyant távol kell tartani, a mi zavarhatja a lelket, s egyként őrizkedni kell, az érzelgősség és a frivolságtól.

Ha valaki egy családban a jó rendet fenntartani akarja, ahhoz jóra való cselédek szükségesek, kik nem táplálják a titkos vágyat, e rend felbontása iránt. Azonban ritkán találni jóra való cselédet, annál fogva azt képezni kell, a mi csak annak sikerül, a ki maga is lehetőleg hibátlan, s erényesen él.

A jó cseléd képzésének egyik titka abban áll, hogy az ur és urnő feddhetlen életű legyen, s a szolga ne tudjon, ne lásson semmi olyast parancsnokában, a mi annak szégyenére válik; egy szóval a gazda minden tette legyen tiszteletreméltó, és észszerű. Mert ellenkező esetben, ha t. i. az ur teli van gyarlósággal, akkor a cseléd azt érzi, hogy a jóra való csak a szegények, szolgák kötelessége, és a szerencsétlenek igája: e sötét gondolat visszahatása daczossá, önfejjé teszi őket, s legfőbb kényszerűségből, de nem jószántukból engedelmeskednek.

Másik lényeges kellék a — következetesség az urnő jellemében, mert csak következetes jellem irányában tudja magát a cseléd mihez tartani. Ha a főnök szeszélyes, hóbortos, akkor épen a jobbjézésü, a rend-

szertő cseléd nem bírja kiállani, mert látja, hogy egyre megy, akár pontos, akár nem, s a földolog nem az, hogy mindent jól végezen, hanem, hogy ura szeszélyének vak eszköze legyen. A szeszélyes ember néha elnézi a legnagyobb hibát, s máskor sokkal csekélyebb dologért, néha semmiségért féktelen indulatba tör ki. Aztán kívánságai sem mindig egyformák, a rendet nem szereti, s rendesen a hizelgő, mindent rabszolgailag tűrő cseléd kedvesebb előtte a rendes, pontos, lelkismeretesnél. Mert a jóra való szolgát épen az különbözteti meg a gonosztól, hogy a becsületézés természeti gyöngédségével bír: ennél fogva jobban fáj neki az igaztalan bántalom, mig avval az elvetemült nem is törődik; másrészt jóra valóságának legalább azon erkölcsi jutalmát ohajtja elnyerni, hogy értéke méltányolva legyen urától. Ha aztán egy ilyen jó indulatu cselédet mostoha sorsa szeszélyes, gyarló, következetlen urhoz rendel, hogy annak méltatlanságait kiállhassa, el kell fojtania jobb érzését, el kell tompulnia, keserednie, s tapasztalván, hogy ura kedvét csak vaktában találhatja el, nem gondol a házi rend pontos teljesítésével.

Aztán a cseléd rendesen urát utánozza, s mivel ezt esetlenül teszik, a hiba jobban lerí róluk, mint uraikról, kik azt a miveltség mázával némileg elrejtteni tudják. A komornák magaviseletéről legtöbbször biztosan lehet az urnőjére következtetni. Az urak példája mindig erősebb, mint tekintélye, s bajosan kívánhatni, hogy jobbak legyenek gazdáiknál. Szitok, lárma, verés, elcsapás mind nem használ, ha a gazda valóban nem tiszteletreméltó. Ha valamely ur vagy urnő, ki nem törődik vele, akár tisztelik, vagy megvetik cselédek, mégis azt hiszi, hogy jól szolgálják, ez csak úgy magyarázható, hogy a mit szemével lát, azzal megelégszik, s tömérdek ügyet, a mi nincs rendén, de előle rejtve van, nem vesz észre. De hol van oly férfiú vagy nő, ki érzéketlen tudna lenni a környezete részéről megvetés iránt.

HIR ÉS DIVATKÖZLÖNY.

EREDETI DIVATTUDÓSÍTÁS.

Brüssel, jan. 5. 1860.

Kedves barátném! Tánczolja kezdtek itt többnyire az új évet: adja az ég, hogy ez mindenkire nézve vidám év is legyen.

Mindenütt bálók voltak hirdetve, s az álarczosok csak oly nagy számban jártak, ez év első napjának estején, utczákon és téreken, mint máskor a farsang utolsó napjain.

Magán házaknál is sok bálók — bocsánat, ha nem mondom dalidók, nagyon dáridos e szó — és tánczestélyek tartattak első január estején, s a varrónők alig tudták hol áll a fejök, annyi volt a dolguk.

Ugy látszik azonban, hogy a fényezés ez évben talán valamivel alább fog szállni, legalább a társaságnak ifjabb részét illetőleg; mert a kisasszonyok gyakran nyári könnyü mousseline ruhákban jelennek meg az estélyeken, mi, mindenesetre okos divat.

Még a nőkön is itt-ott, nehéz selyemruha helyett, könnyü nyári szövetet lehet látni, ha nem is épen színes mousseline-t.

A báli köntösök közt igen csinosak vannak.

Láttam egy fiatal leánykán rózsaszín tarlatane ruhát, könnyü selyem szoknya fölött. A ruha alján hat, keskeny volants létezett, sűrű egymás fölött, aztán egy második szoknya, mely kétfelől fölszedve volt, csomó zöld, úgy nevezett brillante levelek által; melyek úgy néznek ki, mintha a harmat sűrű csöppekben még rajtuk volna. A rövid ujjakon is egy-egy csomó ily levél képezte az ékítést, s a redőzet közepette levélbokréta létezett, hosszú lefolyó füzérral, mely összefüggött a szoknyát jobbfelől fölszedő csomóval.

Az e ruhához való hajék, sűrű levélkoszorúból állt, jobbfelől egy csomó rózsaszín cactus-virággal.

Egy más báli köntös fehér tarlataneból

készült, kis fekete bársonypetyekkel. A ruha alján három keskeny volant létezik, sűrű egymás fölött, aztán kettős bouillonné fehér tülleből, melyben tenyérszíni távolságban egymástól, vörös rózsák léteznek, zöld helyett, fekete levelekkel. Ez háromszor ismételve van, s az egész ékítés kissé a térden fölülr ér.

A berthé szintén három volant-ból s egy kettős bouillonnéből áll, ily rózsákkal mint a szoknya ékítésén, s az ujjakon is léteznek.

A hajék koszorú, hasonló rózsákból; elől igen keskeny, kétfelől sűrűbb, hátul ismét keskeny, fekete bársony csokorral, melynek hosszú végei lecsüngnek.

A minő sajtóságos ez öltözet épen oly csinos is. A fekete szín általában az idén nagy szerepet játszik a bálköntösökben; olykor az egész rajz fekete, máskor csak egyrésze annak. Nem látva ily köntöst azt hinné az ember, hogy ez szép nem lehet, s mégis, főleg igen világos szobában, nagyon jól veszi ki magát.

A kendőcskében is gyakran vegyül a fekete szín a fehérrel. Olykor fekete és fehér csipkéből áll az egész; máskor a csipke fehér, de fekete keskeny bársonyszalag rajzot képez a fehér tulleen.

Báli köntösökre nagyon csinos és használható kelme a „Gaze de Chambéri“. Ez többnyire színes — kék, világos zöld, rózsaszín, vajsín — igen keskeny körül folyó fehér csíkokkal, melyek inkább vastag selyemszálhoz mint valódi csíkhöz hasonlítanak.

Apró volants-okkal ékítettnek e köntösök, melyek némelykor tafota ruchekkel nagy volants-okkal vegyülnek.

Tulle illusionból is nagyon szép báli köntösök készülnek. Láttam egyet két szok-

nyára szabbbva, s ezek alatt fehér atlacz szoknyával.

A kivágott derék övre volt szabbbva; az öv pedig széles rózsaszín szalagból állt, melynek hosszú végei baloldalt léteztek, s ott egy virágcsokorig értek, fehér és rózsaszín őszi rózsákból, melylyel a második szoknya fölszedve volt.

A berthe közepén s a hólyagos rövid ujjakon is hasonló virágcsokrok léteztek; a hajék pedig egészen kerek koszorúból állt, fehér és rózsaszín őszi rózsákból.

Arany, kláris vagy másféle csinos tük, gyakran viseltetnek a hajékban, vagy használtatnak a főkötők letűzésére. E tük nagyok, s legtöbbször két karikából állanak.

A sárga arany mindinkább háttérbe nyomja a vörösest s fényest; még az óralánczok is többnyire abból készülnek.

A férfiaknál a hosszú óralánczok divatosabbak a rövideknél, s többnyire elég tömörek szoktak lenni.

A kalaposoknál most sok magyar kalap látható, oly formájú pedig mint az ugynevezett kanászkalapok. Angolországból ke-

rültek ide, s az „uj angol téli kalapok“ neve alatt kaphatók.

Azt hiszem a „Buda“ is nem sokára külföldre fog kerülni, ha nem is „magyar köpeny“ neve alatt. Egy idevaló szabó már évek óta, gyermekek számára, csinos kis attilákat árul, de melyeknek ő a „Polonaise“ nevet octroyálta.

Kivánatos-e, hogy kedves, és rokonszenves magyar öltözetünk divatcikké emelkedjék, s nemzeti jelentőségét ezáltal elveszítse? Ez kérdés, melyet nem akarok megoldani. Az én érzésemnek jobban esik azt, a mi kiválólág csak a miénk, általánosítás által ki nem tenni a paletot és caputte-ok sorsának, s mindig tartok tőle, hogy ügyetlen barátok vagyunk, mikor francia zuávok után, francia mádzsárokat öltöztetünk.

NB. A magyart Párisban mádzsárnak nevezik.

Megbocsáss! s ne haragudjál! ez csak magán nézet!

Isten veled!

JÓSIKA JÚLIA.

M Ű T E R E M.

Magyarázata a mai számunkhoz mellékelt divatképnek, Klein Ká rolyné váci-utczai divattárából.

1. Fekete bársony Batthyányi-mente, szürke orosz prémmel, gazdag zsinórzattal és nagy antik gombokkal.

Sima bársonyruha, fekete csipke főkötő, ékszerrel s gombokkal díszítve.

2. Reggeli öltöny sima tafotából, bársony

szegélyzéssel, zsinóros derék, egyszerű túl-gallér és ujjak, világos debreczeni főkötő.

3. Fialat hölgy díszöltönye, nehéz zöld se-lyem kelméből, derékon ezüst zsinórzással, valamint a tüllből készült kötényen és ujjakon; a párta szintén ezüst hímmzéssel.

T Á R C Z A.

P E S T I H I R E K.

** A Rákóczy-induló miatt különösen kedves filharmoniai hangversenyek harmadikának is oly nagy és lelkesedett közönsége volt, mint már megszoktuk. A Rákóczy-indulót háromszor ismételte a közlekedés, melyről egyáltalán nem volt csoda, hogy melegevel a zenészeket is megszállta, ezek is, — kik hangszerük miatt tehetők

— állva adták elő e mennyei ihletéssel irt művet. Nem bir arról eleget beszélni, ki egyszer hallotta, s a hangversenyek e szakában valóban csak róla lehet hallani mindenütt, mint a saison zene-arszlánáról. Természetes tehát, hogy mai hirrovatunkat mi is ez indulóval kezdtük.

** Mult vasárnap két hangverseny volt. Egyiket Schlesinger Gyula pesti zongorász rendezte délben az Európa-teremben, a másik volt

Doppleréké délután a muzeumban. Schlesinger ur hangversenyének Ellinger a „Szózat“ éneklésével, s Szerdahelyi szavalata adott érdeket; sajnálták, hogy Markovics Ilka ígért közreműködése, a k. a. gyöngékedése miatt elmaradt, pedig szükség lett volna, hogy ő is emeljen a hangverseny érdekességén, miután az Schlesinger urnak saját játékát illetőleg, az oly kevéssé sikerült. — Any nyival több elismeréssel szólhatunk Dopplerékéről, melynek műsorozata mult számunkban közölve volt. Lapunk kis tere nem engedi, hogy azon sorban végigmenjünk; elegendőnek tartjuk fölemlíteni, hogy legzajosabb fogadtatásban részesült a Szerdahelyi által szavalt „Magyar divat“ és „Egy akol, egy pásztor“ költemény, Kakas Mártontól. Mindkettőt ismételni kellett; szerzőt is hitták, ki azonban a perczekig tartó hívásra sem jelent meg. E szép két költemény közül az elsőt Szerdahelyi jól szavalhatja, a második azonban az övénél melegebb előadást, s igaz drámai hangot igényel, e szerint inkább szavalhatná Lendvai. — Doppleréknek, Hollósy-L-nének, Hotbauer Zsófiának elég terük volt a kitűnésre; meg kell azonban jegyeznünk, hogy a Hollósy-L-né számára ujonnan szerzett, s általa előadott „Magyar pásztorhangok“ legkevéssé sem magyar hangok. Egészben véve a hangverseny igazi műelvet nyújtott, s Dopplerék, egy második alkalommal is oly nagy közönségre s ennek oly szíves fogadtatására számolhatnak, mint a mekkora ma volt a teremben.

** A Teréz-külvárosi kisededovó-intézetek javára e hó 21-én, s a jövő hó 25-én tartatnak táncvigalmak.

** A budai nőegylet, hogy a „magyar uribálok“ napjait kikerülje, az eleve kitűzött estékről jan 15., és februar 11-ére tette utólagosan át vigalmait.

** Wodianer-Aczél Zsófia bárónő, a nemzeti muzeumi díszítésekre 100 o. ftot adott.

** A Kazinczy-alaphoz több itteni szabósegéd 17 o. fttal járult.

** Jókai Mór e hónap végével tartandja, székfoglaló beszédét az akademiában — a „magyar néphumorról.“ Az értekezést februar elején egész terjedelmében közlendi a Vasárnapi Ujság.

** Kovács Mihály festész a zenede által megbízott, hogy a Tinódi-ünnepre Tinódiról allegorikai képet fessen.

** A kertészeti társulat, mint megjelent „évkönyvében“ olvassuk, 120 alapító s 1807 rendes tagot számlál. Vagyona 14900 ft.

** Macaulay fölött, kinek halálát mult számunk jelentette, s ki a magyar akademiának is tagja volt, az akademiánál Csengeri Antal fog emlékbeszédet tartani.

** Mintegy három év előtt bizonyos Jesznebényi Zsófia fiatal zongorásznő volt emlegetve a lapokban, ki anyjával Budán lakott, s ismételve külföldi műutazásra készült, hova anyjával el is indult, de alig érhetek Olaszországig, a leánya

megbetegülése miatt vissza kellett térniök Budára; innét később Pestre jöttek át, s végre pedig, a falusi légtől remélve Zsófia felgyógyulását, Lippán telepedtek meg. Azonban a fiatal leány látva, hogy gyengékedése, főleg pedig a folyton sulyosbuló anyagi körülmények miatt művészi álmainak nem élhet, szivgörcsökbe, később csendes örülésbe esett, s e szomorú állapotban egy napon eltűnt a házból, minden pénz nélkül, csupán évek óta gyűjtögetett kézmunkáit vivén magával. November 29-én az aradi vaspályával Bécsbe vagy Pestre utazott „Jogai Zsófia, hivatalnok özvegye“ név alatt. Az aggodó anya minden emberbarátot fölhí, hogy a ki hollétét fölfelezi, vele, vagy a legközelebbi bírósággal azt tudatni sziveskedjék. A leány 20 éves, arcza sápadt, szeme barna, orra tompa, haja hosszú, barna; ismertető jelei: arczában egy kiálló csont, lencsefoltok, ajkán egy szemölcs; — rövidlátó, beszél magyarul, francziául, németül; öltözete, melyben távozott: hamuszín kalap, hamuszín fátyollal, és vörös virágokkal, fekete karmantyú és köpeny, hamuszín de laine-ruha.

** Bolond Miska albumának 5—6-ik füzete megjelent. A vállalat ezuttal egyelőre megszűnik. A kiadó a t. előfizetőknek illő kárpótlást fog nyújtani.

** Boldog Lajos könyvkötő, mint kiadó, előfizetést hirdet a Rózsaági Antal által sikerületen fordított, s a Nefelejts című lapban is megjelent, egykötetes, érdekes francia regényre. Előfizetés: 1 ft. Beküldési határnap e hó utolsó napja. Kiadó lakása: vácz-utca 12 sz.

** Az első álarczos-bál. A nőegylet vasárnapi álarczos-bálja zajosan ment véghez a színházban. Ezt nem a rendkívüli „jól mulatás“ mint a részvevők roppant száma okozta; legalább is kétszerannyi ember volt a színházban, mint a mennyi — bele fér. E mondásunkat ki kell magyaráznunk. A mulatság nem bilincselte le annyira senkit, hogy az egész estét kitartotta volna, s így kétszeri vagy háromszori körülsodortatás után többnyire mindenki távozott; azonban az ajtókon folyton új közönség tódult a távozók helyébe, s így csakugyan mondhatjuk, hogy legalább kétszerannyian fordultak meg ez este a színházban, mint a mennyit az képes befogadni. Egyébiránt sokkal többször le volt már irva a lapokban e bállok fő jellemvonása, az unalmasság, hogysem mi ez első estét t. vidéki közönségünk kedvéért is bővebben ismertetni szükségesnek tartanók. — Olyan volt ez is, mint a mult esztendőkbeli társai; nem jött ide mulatni senki, hanem hogy lássa — kik jöttek el; az egész mulatság abból állt, hogy az emberek egymást nézték. Az est jótékony célja iránti tekintetből azonban még örülnünk kell a bál unalmas voltán, mert jó mulatás esetében a ki egyszer már benvolt, benmaradt volna végig, miáltal új közönség jövetelét, s így a szegények jövödelmének szaporodását akadályozta volna meg. Az álarczosok közül csak négy fekete domi-

nós hölgy keltett némi érdeket — nem szellem-
dűsság által, mit leginkább kívánnánk az álarc-
zosoktól, hanem inkább elegans kinézésük, s
azon szembetűnő iparkodás által, melylyel a nagy
tömegeből s annak kérdezkedései elől lehetőleg
visszavonulni, s csak néhány kiválasztott egyén-
nel beszélni törekedtek. Táncz csak csárdás volt,
melyet három-négy pár a terem közepén nagy
ügygyel-bajjal feszített, s minduntalan be-beomló
négyyszögölnyi téren, nagy lelki s még nagyobb
testi erőt igénylő tusakodás és kászolódás közt
lejtett. A páholyokban sok szép magyar öltözék
volt látható. — A mulatság tökéletes jellemzését
egyébiránt legtalálóbban véljük adni egy barát-
tunk szavaival, kit a képtelen zsvaj és folyton
fenyegető könyökveszedelem közben feltalálhat-
lanul eltévesztvén, midőn másnap „hogy mulat-
tál?”-lal kérdeztük, ezt felelte: „Az emeleti
étteremben fölséges sonkaszeleteket ettem.” —
E mondás fontosságán emelendők, kijelentjük,
hogy nevezett névtelen barátunk egyáltalán nem
valami szenvedélyes inyencz, hanem annál inkább
híres udvarló, és kalandhős.

** Mi is örömmel adjuk szavazatunkat
azon korszerű indítványhoz, vajha Erkel Ferencz
„magyar zenekari hangversenyeket“ rendezne,
akként, hogy Csermák, Lavotta s más magasb
stylü zeneköltőnk fellengző ábrándjait, és bu-
songó festő-zeneműveit hangszerelve, azokból
időnkint egy-egy örökfriss bokrétát nagy zenekari
előadással mutatna be nem mindennapi élvül a
fővárosi közönségnek.

** Szandház szobrász, főúti 11-ik sz. a.
levő lakásáról 4 o. ftért küld vidékre példányo-
kat az általa készített sikerült Kazinczy-szob-
rokból.

** Ifj. Dumas „Tékozló apa“ színművét a
nemzeti színház számára Feleki Miklós és Székely
József fordítják.

** Bunkó Ferencz bandája májusban Szent-
Pétervárra megy, hova egy vendéglős előnyös
feltételekkel szerződtette.

** A Kazinczy-alapítvány kezelésével aka-
demiailag megbízott Tóth Lőrincz akad. pénztár-
nok ur jelenti, hogy jan. 10-ig 19,446 o. ft. fizet-
tetett be a főnebbi alapra, mely összegből 3500
ft. részint Széphalom tehermentesítésére, részint
a dicsőült maradékainak felsegélésére fordítottatott,
a többi pedig a pesti takarékpénztárban kamato-
zik. Az adakozás végeredményéhez annál inkább
szebb reménnyel lehetünk, mert a kibocsátott
223 aláírási ív közül eddigelé csak 70 érkezett be.
A t. pénztárnok ur a P. N.-ban megkezdi a rész-
letes kimutatásokat, melyek egyszersmint nyilván-
os nyugtatványul szolgálnak. Az első közlésben
találjuk Dessewffy Emil gróf nevét 500 o. fttal,
Czirák János grófét 100 o. fttal, Ürményi Jó-
zsefét 200 o. fttal, Eötvös József báróét 100 o.
fttal, Kemény Zsigmond báróét 100 o. fttal, Deák
Ferenczét 100 o. fttal, Lónyay Menyhértét 200 o.

fttal, Fogarassy János váltó-tvszki elnökét 100 o.
fttal, Korizmics László tanácsosét 100 o. fttal,
Hertelendy Gyuláét 100 o. fttal, Gorové Istvánét
100 o. fttal, Wodianer Albert bankárét 500 o.
fttal, Dercsényi báróét 100 o. fttal stb. stb.

** Nogell István, Sztambulban lakó kertész
hazánkfiatól, egy magyar őstörténelmi kérdés
megfejtésére 200 db. arany érkezett az akade-
miához.

** Az álarczos-bálról adott jelentésünkhöz
még megemlíti, hogy ez alkalommal, mint a P.
O. Z. is írja, több helytelen demonstratio történt,
melyek közül a nevezett hivatalos lap különösen
a valzerek lepisszegését, és kifütyölését emeli ki.

** A muzeum igazgatóságához már gyűlt
be akkora pénzösszeg, melyen Kazinczyszobra a
muzeumi terem számára elkészíttethetnék; azon-
ban remélhető, hogy a farsang alatt itt-ott e czélra
tartandó vigalmak s egyéb uton akkorára növek-
szik ez összeg, hogy általa Kazinczynak nem
egy szobai mellkép, hanem a muzeumi kertben
állítandó nagyszerű emlék jutand, s így az igaz-
gatóság még elhalasztja rendelkezését. Meg va-
gyunk győződve, hogy nem fog hiába várni!

** Kakas Márton „Egy akol egy pásztor“
lelkes költeményét a derék Pester Lloyd Dux
Adolftól német fordításban közli.

** A jótékony nőegylet e hó 30-án rendezi
idei táncvigalmát a Lloyd-teremben.

** Az „Idők tanuja“, mint az O. D. P.
írja, megjelenése napján Pest több kávéházában
megégettett.

V I D É K.

** Szeged városa a Tisza fölé lánchidat
építtet.

** Holdmezővásárhelyen 300 frtnál
több gyűlt be a Kazinczy-alapra.

** A győri ft. káptalan az akademia építendő
palotájára 500 o. ftot adott.

** A „Bajai Közlöny“ megindult. Első szá-
mában olvassuk, hogy az ottani községtanács
határozatából az eddigi „tanodatér“ „Kazinczy-
térre“ neveztetett el.

** A temesvári „Delejtű“ azon Berghaus-
féle német mondás ellenében, mely szerint a ma-
gyar nemzet „piczi rakás, henyélő, dőzsölő ur,
milliónyi tömeg rabszolga, csikósokból, juhászok-
ból, gulyásokból és kanászsokból álló nemzet,“ —
Michelet francia történetíró e szavait hozza fel
a magyar nemzetről: „La nation entière est une
aristocratie de vaillance et de dignité. Il y a là
cinq millions de chevaliers.“ (Az egész nemzet a
vitézség és méltóság aristokracziája. Öt milliő
lovag.)

** A bonyban a mult év utolsó napján tar-

tottak fényes Kazinczy-ünnepet, Szilágy-Somlyón pedig két nappal előbb diszes és népes Kazinczy-bált.

** Suck András közelebb Szegeden tartott hangversenyt a tárogatóval.

** Till József szegedi kereskedő 20 o. fttal növelte a Kazinczy-tőkét.

** A Kolozsvári Közlöny idei 3-dik száma vezércikkében „Magyar ruha és táncz“ feliratu jeles cikket hoz.

** A Presse és Augs. Allg. Ztgot a brassói kaszinó is megszüntette.

** Tordán e hó 8-án az olvasó-egylet szavalati és zenészi akademiát rendezett a Kazinczy-alapítvány javára. Női közreműködői közül említetnek: Virág Benedekné, Németi Ilon, Foris Teréz, Foris Ottilia, Rediger Ida, Veress Zs., urhölgyek.

** Az abonyi Kazinczy-ünnep alkalmával, melyen F. Kalmár Róza ismert költőnő, és Abonyi Lajos jeles beszélyírónk is közreműködött, 200 o. ft., s egy arany gyűlt be az ugyanily nevű tőkére.

** Turkeviben is volt Kazinczy-ünnepély, egybekötve tánczvigalommal, melyen szép adakozások folytak be a százados ünnepeltnek nevét örökítő alapítványra.

** A révkomáromi Kazinczy-ünnep m. hó 29-én volt megtartva azon lelkesedéssel, mely ez ünnepet az ország minden városában, falvában, sőt pusztáján kísérik szokta.

** Egerben Montédegói Albert Ferencz akadémiai tag, Szász Károlynak nemzeti szellem-től áthatott „Kazinczy-emlék“ költeményét német fordításban adta ki.

** A győri színházban a „Mátyás király lesz“ czimű színmű előadása előtt az igazgatóság, egyik színésze által jelentette, hogy Annát nem Sz-né, hanem T. L.—a fogja játszani, csak tévedésből csuszván Sz-né neve a színlapra. Erre a nézőhelyről Sz-né közbekiállt, hogy nem igaz, az ő neve nem tévedésből jutott a színlapra, s csak azért nem játszhatik, mert őt az igazgatóság elbocsátotta. E közbeszólást nagy lármá követé, s itt-ott fütyök is voltak hallhatók, mire az igazgató kilépvén, elismeré, hogy Sz-nének igaza van, s csak irántai gyengédségből akarta elhallgatni, hogy neki felmondott. E nyilatkozatra a közönség elhallgatott ugyan, de annival többet gondolkodhatott azon önmegfeledkezésről, melylyel az illetők a közönség s a színészet hivatása iránti köteles tiszteletet oly érzékenyen sértették.

** Háromszéken valaki szépirodalmi lapot akarna alapítani „Háromszék“ czímmel.

** Aranyvári Emilia e hó 5-én lépett fel Szegeden „A festész álomképe“ czimű balletben.

** A Tisza-Dobon tartott Kazinczy-ünnepen az ugyan-e nevű alapítványra 37 ft. 62 kr. gyűlt, melyhez két izraelita testvér 15, egy uradalmi béres, s egy szegény iparos pedig egy-egy o. fttot

adott. — Ugyanekkor Reviczky Tamás, uradalmi főtiszt indítványára a község határ egy szép ligetes része Kazinczy-ligetnek neveztetett el.

** Nagy-Szebenben több mint 400 o. ft. gyűlt már össze a Kazinczy-alapítványra, mely összegben szép részük van a szász és román atyafiaknak is — szép jeléül annak, hogy csak nyelvük, (s nem egyszersmint érzésük is) más, mint a miénk.

** A kolozsvári főrangú hölgyek és delnők elhatározták egymás között a „magyar irodalom és irodalomtörténet,“ a főrangú férfi ifjúság a „magyar közjog“ tüzetes tanulását; tanítójuk két igen kitünő tehetségű férfi és író; hetenkint három órát tanulnak; az első két tanóra január 2. és 4-én lön megtartva gyönyörű ifjúság jelenlétében és részvéte mellett: hölgyek, fiak magyarosan öltözve egytől egyig. A közórákra érett, sőt hajlottkorú férfiak is jelennek meg — örvendeni és bátorítást s leczkét adni! Az Isten tegye állandóvá a nemes, a dicső igyekezetet! Írók, irodalom örvendjete, s kies haza légy büszke leányaidra s fiaidra, kik akkor mutatják szeretetek legnagyobb jelét hozzád, midőn arra leginkább szükséged van!

K. K.

** A szombathelyi gymnasiumnál egy névtelen hazafi Kazinczy Ferencz emlékére alapítványt tön, melynek 20 ftnyi éves kamatja, a tanulók által készitendő különféle irodalmi művekre fog rendes pályadíjúl kitűzteni.

** A nagyvárad kerkeskedő-ifjak, e hó 25-én tartandó tánczvigalmuk jövedelmét felében a Kazinczy-alapítványnak, felében a leendő nagyvárad kerkeskedelmi kórodának szánták.

** A gyöngyösi kaszinó e hó 15-én dali-dóval összekötve szándékozott megtartani a Kazinczy-ünnepet, azonban dec. 30-án egyszerre mint villám terjedt el azon hir, hogy a cs. kir. hatóságokhoz ép akkor érkezett rendelet értelmében dec. 31-én tul Kazinczy-ünnepnek nem tarthatók. A meglepetés első perceiben — írja a P. N. levelezője — leverten engedjük át késedelnünk miatt megérdemelt sorsunknak magunkat, miglen a hátralevő rövid idő tetterőre és gyors intézkedésre ösztönze bennünket, — s a teljes készületlenség, a jan. 15-ére tervezett ünnep intézői s közreműködői némelyikének távolléte, s egyéb nehézségek daczára az ünnep a következő napon — mint utolsón, melyen még szabad — az egyesületnek nemzeti színekkel diszített, az esős és sáros idő daczá a fuladásig megtölt termében megtartatott. Az ünnepély 24 óra alatt volt rögtönözve, mindamellert sikerült, s a közönség hazafiúi lelkesedéssel vett részt benne, s még több vidéki hölgyet és férfit is lehetett látni. A Kazinczy szoborra s alapítványra, hirtelenében 200 o. ft. és 1 arany gyűlt össze, ez összeg azonban a főnebbi levelező meggyőződése szerint, felküldése előtt bizonyosan tetemesen meg fog szaporodni.

** Ó-Kanizsán egy házaló jött E. kereskedő boltjába, hogy váltana fel egy százas bankjegyet. A kereskedő az átelleni vendéglőshöz, utalta őt. A vendéglős a hátsó szobában levő nejéhez küldé, ki, mint mondá, a pénzt kezeli. Amint a házaló, kezében tartva a százast, az apró pénzt várta, belépett a vendéglős, és hátulról fejszével agyonüté! A kereskedőnek ezalatt feltűnt, hogy a házalót nem látja visszajőni a vendéglőből, még nagyobb lett gyanuja, midőn este a vendéglős, a százas jeggyel nála váltás végett megjelent. A jegyen vérfoltok látszottak, mi kérdezősködésre inditá a kereskedőt. A vendéglős megremült, s a bankjegyet, hirtelen kiakarva kapni a kereskedő kezéből, kettészakitá, és egyik felével elfutott. A házánál tartott kutatás alkalmával a hulla megtalálattatott, s ő maga eddig hatóságikézben van.

** A gyöngyösi kaszinótermében karácsony estéjén „karácsonfa“ volt felállítva, melyen bepecsételt csomag függött e felirattal: „Az egyesület tiszteletére.“ Az összejött tagok kíváncsian nyiták fel a csomagot, s örömmel látták abban a haza hű fia, az egri érseki megye főpásztora — Bartakovics Béla aranykeretű arczképét. Mindenki éljent kiálltott. A kaszinó minden magyar lapot járat, csak az „Idők tanuja“ nevezetűt nem.

** Szarvason dec. 29-én volt diszes Kazinczy-ünnep. Este a város ki volt világítva. Ünnepe után a férfiak lakomára mentek, a hölgyek pedig, családkörükben felállíták a százados dicsőültnek szobrát, s azt a „Szózat“ éneklése közben megkoszorúzták.

** Temesvár az első város, mely bizottmány alakításával foglalkozik, oly czélből, hogy a magyar akademia építendő palotájára adakozásokat gyűjtsön, s hatásköre nem fog szoritkozni csupán e város területére, hanem az egész délvidéken buzgólkodni fog.

** Békés-Csabán egy hét alatt 500 o. ft. gyült össze a Kazinczy-tókére, s a gyűjtés még foly.

** Berzsenyi szobra júniusban fog nagy ünnepélylyel lelepleztetni.

** Az egykori „Nemzeti ujság“ szerkesztéséről, és több munkájáról ismeretes irodalmi hadastyán Nagy Pál, Eperjesen meghalt.

** Latabár Endre f. évi virágvasárnaptól kezdve ujlag mint színigazgató szándékszik működni, ez okból fölkéri a hozzá szerződni óhajtó vidéki szini tagokat, hogy Miskolczra intézendő leveleikkel őt mielőbb fölkeressék.

** Aradmegye félreeső kis Galsa falujában is tartottak Kazinczy-ünnepet. Ugyanazt megtartották Szoboszlón, Sepsi-Szt.-Györgyön és Gyergyósztmiklóson is.

** Pécskán egy 30 éves pár, két 14—15 éves öcsce által, kiket valamiért megfenyített, éjjel alvásközben megöletett.

** A pozsonyi német ujság nagy dicsérettel emlit fel egy Kazinczy-szobrot, melyet a jelenleg ott lakó Lakner János, győri születésű fiatal szobrász készített. — A kaszinó a járatott magyar lapok számát kettőről tizenötötre emelte. Az „Idők tanuja“ nevű nincs közte. „A fennen kürtölt irány ugymond a Pressb. Ztg. sehogysem tudott köztiünk híveket találni.“

Fölhívás a vidéki színészekhez. Tisztelettel kérem föl a vidék minden rendű s rangu t. cz. színésznőit s színészeit, kik igazgatásomhoz e jövő husvétől egy évre szerződni ohajtanak, — ebbeli szándékukat föltételeikkel együtt bérmentes levélben f. é. mart. 1-ő napjáig hozzám utasítani sziveskedjenek. Kelt Miskolczon jan. 1-én 1860. — Molnár György, színigazgató.

V E G Y E S H I R E K.

** Hefi írja — a Hf. szerint — hogy Mantova mellett egy szép síkságot „il prato d'Ungheria“ rövidebben „l'Ungheria“ (magyar róna-Magyarország) névvel neveznek maig is. A hagyomány történeti emléket köt hozzá, miszerint Árpád korában egy magyar sereg huszezer olaszt vágott le e helyen.

** Reményi Ede közelebb Aberdeen skót városban lépvén fel, a „North british daily mail“ skót lap egyéb magasztalások közt ezt mondja róla: „— városunk legtehetségesebb zeneművészeinek egyike, kinek szerencséje volt a nagy Paganini oldala mellett játszani, nem vonakodik kimondani, hogy Reményi ur teljes joggal igényt tarthat azon rangra, melyen a hegedűművészek ama fejedelme állt; — csupán az köztük a különbség, hogy Paganini történetesen előbb jelenvén meg, nevével és hírével némi hagyományos hit van egybekötve. E kérdést nem akarjuk mélyebben taglalni, de bizonyosak vagyunk benne, hogy általános meggyőződést fejezünk ki, midőn azt mondjuk, hogy a tökély magasabb fokán álló hegedű-játékot alig lehet képzelni.“

** A Walewszki gróf helyébe kormányra jutott Thouvenel francia külügyminiszternek Magyarországról irt munkáját Franciaországban nagyon becsesnek tartják.

** A jeles zongorásznő Schumann Klára, Bécsben állandóan megtelepedett, s ott tanórát ad.

** A darmstadti színház egyik énekesnőjét, Schnaidtinger k. a.-t, (ezelőtt a pesti német színház kedvelt primadonnája), a mint nemrég a színháztól hazament, egy — mint mondják boszútól vezetett — aljas kéz által késsel oly erősen megszurattott, hogy a nagy vérvesztés miatt tiz napig betegen feküdt.

** A prágai hóhér, vékony kést szurva szívébe, megölte magát. Tette okát nem tudni.

** Az elhalt Stephenson legóriásibb műve a Viktoria-híd, mely az Egyesült államokat Kanadával összeköti, közelebb átadatott a nyilvános forgalomnak.

** Egy francia tárczairó kiszámítá, hogy közelítőleg mennyit adhattak ki Párisban az emberek, ujévi ajándékokra. Számítása szerint, czukorfélékre másfélmillió, gyermekjátékokra 2 millió, divatcikkekre 7—8 millió, kendőző-szerekre 4 millió, porcellan, kristály, stb. készletekre 2 millió, ritkaságokra, műtárgyakra 2 millió, könyvekre, aczélmetszetekre 1 millió, bronz-árakra 1 millió, ékszerekre 5 millió, apró-csecsebecsére 4 millió, virágokra, fotograf-képekre, hajenlékekre 1 millió, pinczerek, házmesterek s hasonló boldogujévet kívánóknak 7 millió, szóval mintegy 35—40 millió frank adatott volna ki e nap emlékezetére.

** A Schallinger-féle bécsi kávéház vendégei, kik e helyre minden hiányzó magyar lapot a maguk költségen rendeltek meg, a Kazinczy-tökre 100 fto irtak alá.

** Egy régóta tárgyalt érdekes per érte közelebb végét Párisban. Malfilatre Alfons, egy roueni kereskedő fia, évek előtt, sok kalandozás után a Wallis-szigetek rézszinü lakosai közé vándorolt, s e néptörzs egyik leányával házasságra lépett. Az esketést egy terítő teljesíté. Nemsokára azonban visszatért Rouenba, hol nem volt sietősebb teendője, mint a hatóságokat sürgetni, hogy Wallis-szigeteken kötött házasságát semmisnek nyilatkoztassák. E kívánsága nem is talált volna semmi akadályra, ha elhagyott nejének hirtelen egy ügyvéde nem támad a közép-ausztriai térítő-főnökbén Bataillon püspökbén, ki kötelességének tartotta az egyik lelkészársza által véghezvitt összeesketés feloldhatlanságát védelmezni. A püspök föllépése kissé bonyolított ugyan a per folyamatán, de végre is a hatóságok érvénytelennek nyilváníták Malfilatre házasságát.

** Bernardino-Luini, XVI. századbéli híres lombardi festő egy festménye, melyet Legnano községnek készített 400 frankért, az angol királynő számára most 800,000 frankért megvételt, a lombard kormány azonban, hivatkozva egy régi törvényre, mely hasonló műtárgyak kivételét tiltja, a kép kiadásának ellenszegül.

** Miss Pastrana halálának az volt oka, hogy egy angolba szerelmes lett, s viszonzásra nem talált. E miatt öngyilkos is akart lenni, de meggátolták. Később buskomorságba esett, s így halt meg.

** La Cinna Oszkar, pesti születésű zongoraművészről, ki régebben külföldön tartózkodik, s a cs. kir. katonai kötelezettségnek ez ideig eleget nem tett, írják a bécsi lapok, hogy az illető cs. kir. hatóság elé idéztetett, s ha meg nem jelenik, katonai szökevénynek fog tekintetni.

** Shamyl engedélyért folyamodott az orosz

kormányhoz, hogy a bekövetkezendő muzulman, ünnepekre Mekkába zarándokolhasson a proféta sirjához.

** A Leipziger Zeitung ez évben fenállásának kétszázados emlékünnepét tartandja. Ez alkalomra egy könyv fog megjelenni, mely a lap történetét írja le.

** Minthogy ifju Dumas „Tékozló apa“ című színművének alapeszméje, a Lurino és Deslandes által már négy év előtt megírt „Monsieur Jules“ című darabban is feltalálható, sokan ifj. Dumast, plagiummal vádolják. Arról itt egyáltalán nem lehet szó, jegyzi meg egy párisi éleztel, mert ifj. Dumas legalább is harmincz esztendő óta fia apjának. (Tudva levőleg id. Dumas a mintaképe a „tékozló apának.)

** Cock H. angol festő, a szárd királytól megbízást kapott több kép festésére a mult olasz hadjáratból, Cock a helyszínén fogja felvenni a nevezetessé lett Montebellot, Casteggiot, Palestrot, Magentat, Solferinot, Melegnanot, Cavriantat stb.

** Nem csak mi késünk el jeleseink iránti adósságaink lerovásával! A feledhetlen Mozart elfeledett sirjára dec. 5-én állítottatott Bécsvárosa emléket a Sz.-Mark-temetőben.

** A lipcsei „Európa“ dec. 24-iki számában megemlíti, hogy mi okt. 27-én Kazinczy-ünnepet tartottunk, s megjegyzi, hogy Kazinczy német minta után képezte a magyar nyelvet. Az hála Istennek meglátszik nyelvünkön, hogy Kazinczy képezte, de hogy német lett volna a mintája az nem látszik.

** Az észak-franciaországi tanulók közt annyira elterjedt a dohányzás, hogy például a douai-i polgármester szükségesnek látja e tekintetben szokatlan szigorúsággal föllépni, s a diákok könyveit, zsebeit időről időre kikerestetni.

** A Walewszky, volt francia külügyminiszter befolyása alatt álló „Revue conten poraine“ című politikai s irodalmi közlöny, közelebbi füzetében a magyar irodalmat és írókat fogja ismeretenni, még pedig egy főrangú aristokratánk tolla után, kinek nevét azonban a nevezett szemle szerkesztősége még titokban tartja.

** Meyerbeer „Ploermeli bucsujának“ ismétlése Párisban, a benne szereplő kecske kimulta miatt félbeszakadt.

** Egy bécsi háziur szerelmessé levén egy vendéglői éneklő leánykába, ez csak oly feltétel alatt ment hozzá nőül, hogy ő is vendéglői énekesse lett. Mindenestre könnyebben teljesíthette e kívánságot, mint a kis énekesnő teljesíthette volna az övét, ha azt találja kívánni tőle, hogy legyen háztulajdonosnővé.

** Tepliczben egy 96 éves férfi, s egy 66 éves nő házasságra léptek.

** A Treumann által Bécsben építendő „városi színház“ a régi Gonzaga-bástya helyén fog állni, s már jövő novemberre megnyitnák.

** Devrient Schwerinben a „Fiesco“ próbáján belekapott a mór törébe, s erős megsebesülése következtében nem csak a darab maradt el, hanem föllépését sem egy hamar remélik.

** Bécs-Ujhelyben a katona-akadémia előtti téren Maria-Theresia császárnőnek óriási emléksobrot emelnek.

** Berlinben Schauer Gusztáv, a Raffael-Album kiadója, photographi utánnyomatokat ad ki Tizian, Veronese, Correggio, Murillo, Rubens Rembrandt, és Van Dyck műveiből. E vállalat nyomában megindítja a Tizian-Albumot is, melynek szövegét Stahr Adolf írja; Brüsszelben pedig Rubens műveiből jelenik meg egy Photograph-Album, Muquardtnál; szövege Fétis-től lesz.

SZINHÁZI SZEMLE.

** Jan. 5. „A próféta.“ Opera.

** Jan. 6. Szigeti József fölléptével: „A kísértet.“ Népszínmű. — Örömmel tapasztalhatta ismét kedves vendégünk azon közszeretet tanujeleit, melylyel a nemzeti színház tiszteletreméltó közönsége művészetét mindannyiszor elismeri, valahányszor azt a hivatott, s általa páratlanul betölteni tudott irányban mutatja be. Bőven volt ma része az éljenekben, és kihívásokban, mert mindenki látta, hogy Sas István szerepében mennyire otthon van. Bárcsak irhatnánk már, hogy a színháznál is otthon van.

** Jan. 7. Stéger fölléptével: „A zsidónő.“ Opera Halevytól.

** Jan. 8. Álarozos-bál.

** Jan. 9. Szigeti fölléptével: „A falusiak.“ Vigjáték 3 felv. — A közönség nagy száma bizonyítékul szolgálhat, mennyire szeretjük e számtalanszor látott jeles darabot, s jeles vendégünket. Szigeti több jelenetére még azok is legyőzhetlen csodálkozó hangon kiáltanak fel, kik különben már megszokták, s eszerint nála már egészen természetes dolognak találják, hogy oly igaz élethűséggel, folyton következetes, való humorral játsza Ovári bácsit. — Valakit figyelmeztetünk, hogy ma másodszor hallottuk tőle ez értelmetlen mondatot: „a sorsjátékkal egybekötött szegények számára.“

** Jan. 10. Stéger fölléptével: „Benyovszky.“ Opera. — Csak az ajtóküszöbig juthattunk, s e kedves dalmű ily kényelmetlen helyzetben is végigváratott velünk két felvonást. — Stéger gyönyörűen énekelt. Teljes elismeréssel tartozunk Hollósy-L.-nének is, természetesen azonban csak énekéért, mert nem vagyunk annyira elragadtatva, hogy játékát is jónak találjuk. Markovics Ilka ellenkezőleg főképp jó arczjátékával tünt ki,

míg itt-ott hamis hangot adott, például az első felvonásbeli kettősben, mely után különben kikapcsolatott. Benza humorisztikus kozák-alak; de rozsz volt Bratka, ki hogy Luka ittlétében ily szerephez juthat, nincs rendén. A nőkarból meg kell dicséernünk Szuhányi B. k. a. szép öltözkékét, nem mintha ma tünt volna ki az által először és leginkább, hanem ellenkezőleg, mert e tekintetben az operai előadások nagy részén méltó a dicséretre.

** Jan. 11. „Béldi Pál.“ Szigligetitől.

Képtalány.

Jutalmak: Éva. Regény. Irta B. Jósika Júlia. — Irma hagyományai. Regény. Irta Vahot Sándorné. — Határidő jan. 24.

GALAMBPOSTA.

Pest. „Megjött az ősz...“ népdal, és „Szerelem“, verses elmefuttatás. Nem adhatók.

Velika Gréda. Közölhetlen, sőt — **közölhetetlen.** Ön midőn azt írta, hogy „az Betses Női világ Érdemes Hasábjain több ily nemű költeményeket talált“ — bizonyosan tévedt.

Emlékszel-e? — költemény. Elfogadtatott.

A szemek beszéde. Andalodás a Nővilágban. Visszavehetők.

Ugy borongok. Két ifju hölgy emlékkönyvébe. Eljött az ősz. Ne haragudjál. Egy hűtelenhez. Ősz dal. Ha a esti pir elszállott — költemények. Közölhetetlenek.

A hazafiakhoz — című költemény gyenge szerkezetét dicséretes irányba se menti ki.

Losonc. B. L. — A kérdéses képek minden pesti könyvtárunknál megrendelhetők.

„Tövisék“ — „Bányászélet“ „Az uj évhez“ M. J. k. a.-hoz — „Mélyen bele néztem“ című versek nem adhatók.

Körösbánya. A „Ne beszélj“ kezdetűt, kevés módosítással kiadjuk.

Ungvár. Azt hiszszük, nem a mi hibánk, ha ön gúnynak vesz oly megjegyzést, a mit az egész világ tisztességesnek hisz. A házasság a legtiszteletreméltóbb egyenes lépés, a vallás **szentséggé** emelte — mi sértő lehet hát abban, ha valamely város honleányairól azt írjuk, hogy méltók e legmagasb földi üdv elnyerésére? szívesen veszünk helyreigazítást, csak — helyes legyen az.

Szerkeszti: **Vajda János.** — Kiadja: **Heckenast Gusztáv.**

Pest, 1860. Nyomatott Landerer és Heckenastnál. Egyetem-utca 4. sz. a.